

Toate drepturile de reproducere, integral sau parțial, prin orice mijloace, inclusiv stocarea neautorizată în sisteme de căutare sunt rezervate. Reproducerea se poate face doar cu acordul scris al editurii, cu excepția unor scurte pasaje care pot constitui obiectul recenziilor și prezentărilor.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

TATU, ALEXANDRA

Cheile sinelui / Alexandra Tatu. - București : Berg, 2019

ISBN 978-606-9036-25-9

821.135.1

ISBN 978-606-9036-25-9

Editura Berg

www.edituraberg.ro

e-mail: redactia@edituraberg.ro

Alexandra Tatu

CHEILE SINELUI

2019

I ÎNCEPUTUL ZILELOR

Erau ultimele luni din încă un an de liceu, apoi trei luni până la vacanța de vară urma să-i binecuvânteze pe toți cu timpul liber. Alexys Vaylor se mutase în orașul Veledon cu zece ani în urmă, pentru un nou început alături de mama ei.

Din pat, aruncă o privire de-a lungul încăperii, trăgând cu ochiul spre pozele făcute de ea în trecut și uitate prin diverse colțuri ale camerei. Se întreba cum va fi vacanța de vară, o parte din ea dorind să meargă la mare. Tot atunci începuse să-și amintească cum tatăl ei o învăța să înoate, cum ea și mama ei făceau castele de nisip și cum hrăneau pescărușii.

Se hotărâse să o sune pe Lisa înainte de culcare, luându-și telefonul de pe birou, împărțind aceeași plictiseală cu prietena ei din copilărie.

Povestind despre lucrurile petrecute în clasa lor, numele unui alt coleg de liceu stârnise curiozitatea Lisei.

– Știu că e așa deodată, dar ce crezi despre el?
– Vincent Niven? Uh, este inteligent, nu-i așa?
– Spune-mi ceva nou, Sherlock. Altceva în afară de asta?

Alexys îi știa sarcasmul, însă nu și ce voia să afle de fapt.

– Bine, să vedem..., multă lume îl place.
– Cred că Niven ascunde ceva.
– Ce vrei să spui?

Respect... Fără să vreau, am observat cât de distras e. Iar asta e treaba Cynthiei..., sper că nu s-a molipsit de la ea.

– Ea și fratele lui mă sperie. Cum se face că numai eu trec pe lângă ei când sunt singuri?

– Cine știe..., eram și eu curioasă.

Pentru că Alexys nu vorbea des cu acesta, i-a răspuns că probabil se comporta așa din cauza unor probleme din familie. Se știa faptul că părinții lui Vincent erau oameni stricți, doi doctori ai căror carieră purta o parte din mândria orașului oriunde mergeau.

– Lasă-mă să ghicesc: ai unul dintre momentele alea de „apărător”?

– Nu!

Chiar dacă Lisa nu recunoștea, cei doi semănau. Lisa moștenise dorința de a face dreptate de la părinții săi avocați, precum și nevoia de adevăr. Lăsând la o parte discuția despre Vincent, cele două au continuat să vorbească despre planuri de vacanță, uitând noțiunea timpului. După ce a închis, Alexys s-a culcat, întrebându-se ce o să viseze. Camera întunecată reflecta o fărâma din lumina de afară, amintindu-și cum părinții îi citeau o poveste și o îmbrățișau înainte de culcare. Eroii și creaturile magice din lumi diferite îi stârneau curiozitatea și entuziasmul, în special când imitau unele personaje...

*

Se afla în mijlocul nimicului, într-un loc etern, alb, pustiu, plin de o ceață subțire. S-a uitat peste tot: sus, jos, stânga, dreapta, în zadar... Până când...

– Și așa începe...

– Arată-te!

– Oare ești pregătită...?

– Nu înțeleg..., șopti Alexys, confuză.

*

– Ce s-a întâmplat?

Alexys căscase, trecându-și mâna prin părul blond și ciufulit. Ignorase complet visul. Doar un alt fragment al imaginației, care o nedumerea cu toate formele și vocile din somn.

În fiecare dimineață, Alexys mânca de una singură, căci mama ei lucra ca asistentă la spitalul local, trezindu-se mereu prima. După micul dejun și-a ales o bluză albă cu mâneci scurte și cu emblema roșie a liceului, precum majoritatea colegilor, blugi negri, jacheta albastră și Converse. Odată ce își perie părul ușor buclat care îi ajungea până la umeri, și-a pus geanta pe umăr, reluându-și programul zilnic.

Drumul spre liceu o liniștea întotdeauna.

Copacii de pe ambele părți ale drumului se bucurau de briza dimineții. Drumul ducea și la râul Veledon, un loc admirat de mulți locuitori, inclusiv de ea.

– Neața!

Lucy și Chris i-au făcut cu mâna. Entuziasmul lor masca cearcănele și plictiseala de la muncă, fiind singurii, alături de Zack, care lucrau mereu, purtând ce le venea la îndemână, căci nu le ardea de parada modei.

– Doar ce am citit tot, încă mi se învârt propozițiile în cap, căscă Zack.

– Chiar ai nevoie de o notă bună, totuși sunt surprinsă că tu chiar ai învățat, surâse Lisa, făcând un pas în spate înainte ca el să-i strice părul cârlionțat prins la spate.

Respect — Ce? Asta e tot ce ai ce spus?

— Te tachinam și eu. Ai face bine să reușești sau...

— Sigur că da! Îi evită Zack privirea, urmându-i pe ceilalți în clasă.

Doamna Rivért, profesoara lor de literatură, își anunțase clasa despre notele ultimelor teste. O femeie înaltă, cu părul negru, ochi profunzi, observând toate neregulile și mereu îmbrăcată la sacou. Figura sa enigmatică oferea paradoxul dintre frumusețea ei și distanța păstrată față de restul.

— Nota cea mai mare, zâmbise Lisa cu mândrie, cu toate că nu a surprins pe nimeni.

— Doamne! Am trecut! Își flutură Zack testul în fața ei.

— Așa, frate! Ai reușit! Chris l-a bătut prietenește pe spate.

— Noi așa și așa, surâse Lucy, iar Chris speră că într-o zi și ei vor lua notele Lisei.

— Alexys cum s-a descurcat? Întrebă Zack, în timp ce ea s-a dus să vorbească cu profesoara.

— ...nici nu știu ce să spun.

Alexys se încruntă în fața F-ului mare de pe test, căci răspunsurile acelea nici măcar nu-i aparțineau.

— Știu că am răspuns la toate întrebările.

— Îmi pare rău, dar aici este numele și chiar scrisul tău.

Sarcasmul doamnei Rivért anunța neplăcerea față de cei care o contraziceau, și Alexys reveni la locul ei, uimindu-i și pe prietenii săi.

— Sigur e o greșeală! M-am uitat la câteva dintre răspunsurile ei și știu sigur că asta nu-i testul adevărat, confirmă Zack, privind cu dubiu, după un moment de liniște.

— Ce...? Stai! Nu la aia m-am referit!

Între timp, privirea îi fugise afară, pe fereastră, unde pe o bancă Viktor și Cynthia se bucurau de chiulit, sărutându-se.

Alexys se înroșise, reintrând în discuție.

— Hei, nu-i nimic, calmă Alexys situația prin promisiunea că va afla ce s-a întâmplat mai exact.

*

— *Ce zi ciudată... nici măcar nu sunt supărată, zâmbise Alexys, uitând de atitudinea doamnei Rivért.*

La un moment dat văzu pe cealaltă parte a străzii doi băieți care râdeau. Le-a remarcat trăsăturile identice. Doi gemeni mai scunzi decât Alexys, fără vreun ghiozdan sau emblemă a unei școli.

— Uite, ea e!

Alexys a înțeles că vorbeau despre ea și li s-a alăturat, făcându-le cu mâna. Băieții s-au holbat la ea. Tot atunci fata observă că unul dintre ei avea o foaie în mână.

— E doar o foaie sau poate ceva important pentru tine?

— Testul meu!

— Ba nu mai e!

— Stați!!! strigă Alexys, pornind după ei.

Agili și puși pe glume, băieții o zbughiră. Alexys respira din greu și, după ce s-a oprit să-și tragă sufletul, i-a căutat prin parc. Băieții o așteptau pe cealaltă parte a râului Veledon, fluturându-i testul în aer.

— Tu chiar vrei foaia asta.

— Ce fată ciudată.

Era o farsă, sau ce? Cum puteau doi copii pe care nu i-a văzut în viața ei să aibă testul dat cu două săptămâni în urmă? Un lucru era sigur: doamna Rivért nu ar pierde un test așa de ușor.

– Cum l-ați găsit?

Alexys spera să primească un răspuns sincer, dar băieții au oftat.

– Deja devine plictisitor.

– Ai dreptate, dar tot m-am distrat.

Mai nedumerită ca oricând, Alexys se întreabă ce o să urmeze înainte ca ei să-i arunce testul pe jos.

– Asta e tot pentru azi!

– Poate o să ne mai vedem.

Renunțând la test și la alte glume, au lăsat-o în urmă. Aceasta traversase podul, răsuflând cu ușurare odată ce și-a verificat testul.

– *Ce-a fost asta?*

La finalul cursei de aproape o oră, s-a întrebat dacă să spună cuiva ce s-a întâmplat, sau să tacă.

*

– M-am întors!

Alexys a deschis ușa, cu toate că nu i s-a dat niciun răspuns. Făcuse ceva de mâncare pentru Sonia, însă timpul trecuse și era opt seara.

– Hai să o sun!

Alexys nu-și putea stăpâni mâinile ce-i tremurau cu tot cu telefon.

– Alo? Ești cumva fiica Soniei?

– D-da, sunt Alexys.

– Sonia a leșinat mai devreme, dar e teafără, totuși ar fi bine să vii să o vezi.

– O să vin chiar acum!

Alexys și-a luat jacheta, grăbindu-se către ușă. A încuiat-o, apoi a sărit pe bicicletă. Pedala cât de tare putea.

Străzile ofereau doar ecoul pedalatului său și lătratul unui câine. Văzând spitalul în față, încă îi tremurau mâinile, iar când a ajuns aproape că și-a scăpat bicicleta la intrare.

– Sonia încă se odihnește, dar o poți vedea acum, spuse femeia cu care Alexys vorbise la telefon.

– Vă mulțumesc tare mult că ați avut grijă de ea.

Imediat ce mama i-a zâmbit, Alexys a luat-o în brațe. Ochii săi căprui și calzi au liniștit-o, chiar și cu oboseala din spatel lor.

– Îmi pare rău că te-am îngrijorat.

– Mă bucur că ești bine, eu...

– Al..., nu-mi spune că o să plângi. Cum rămâne cu promisiunea ta?

– Știu, dar nu pot să mă opresc.

Alexys și-a șters lacrimile, iar Sonia a asigurat-o că nu a pățit nimic și că trebuia doar să se odihnească.

– Bine, atunci o să rămân aici, cu tine, a hotărât Alexys, și astfel cele două și-au petrecut noaptea la spital, una lângă alta.

Când s-a făcut zi, asistenta a vizitat-o din nou pe Sonia, sugerând că ar trebui să își ia câteva zile libere. Acceptase cu ezitare, știind că fiica ei nu ar lăsa-o să se ducă la muncă după ce s-a întâmplat.

– Alexys, poți să mă aștepti afară, voi veni și eu în câteva minute.

În sala de așteptare, pustie la o așa oră, doar pașii unor doctori și câtorva asistente răsunau pe holuri. Urmă o liniște deplină, până când Alexys auzise plânsetele unui copil.

– Dar mă doare!

– Și a cui vină a fost? Tu să-mi spui!

Respect Femeia de lângă el se înroși la față. Cel rănit a continuat să plângă, iar al doilea amuți, cu toate că femeia continua să-i certe.

– *Bieții de ei...*, i-a compătimit Alexys.

– Putem merge acasă acum, anunțase Sonia.

Băieții s-au făcut de nevăzut. Pe drumul către casă au discutat despre incidentul cu testul lui Alexys, deși știa că Sonia nu a luat în serios toată discuția. Nu pentru că nu a vrut, ci pentru ezitarea la gândul că urma să-i recunoască o experiență la fel de bizară.

– Alexys..., ce s-a întâmplat, de fapt a fost altceva, dar nimeni nu a vrut să recunoască. Când lucram, am văzut pe cineva cu un cuțit furând din spital..., doar bandaje și câteva medicamente.

– Poftim? De ce nu mi-ai spus până acum?

– Nimeni n-a fost rănit și nu s-a făcut multă zarvă. Nu vrem să agităm ceilalți pacienți..., dar am simțit că n-a vrut să atace.

– Dacă spui tu...

*

După micul dejun, în sfârșit luat împreună, Alexys și-a luat la revedere de la Sonia. Imaginea profesoarei i-a apărut în minte. Înainte de a merge în clasă, o discuție cu aceasta urma să fie modul în care își începea ziua: confruntând una din cele mai hotărâte persoane.

– Doamnă Rivért, știam că ceva era straniu în legătură cu acel test.

– Oh, atunci lămurește-mă!

– În primul rând, nici nu era al meu, cel real este aici.

– Probabil crezi că eu sunt de vină, dar te înșeli, Alexys, explică doamna Rivért, cu unul dintre cunoscutele ei zâmbete, unul îndrăzneț, în ciuda urmei de nesiguranță.

– N-am nevoie de dovadă și nici nu vreau să dau vina pe cineva atât timp cât și acest test are semnătura dumneavoastră, i-a confirmat Alexys, arătând spre semnătură.

Profesoara luă ambele teste, corectându-le încă o dată, până când l-a aruncat pe cel fals, fără a avea de ales.

– Ce ar fi să uităm ce s-a întâmplat, iar tu primești nota cea bună?

– Sunt de acord, i-a mulțumit profesoarei, apoi a ieșit din biroul acesteia cu capul sus.

Era un început bun pentru acea zi, gândise Alexys, înainte să-și revadă prietenii.

– Cine ar fi crezut că cineva, sau chiar doamna Rivért, ar merge atât de departe ca să schimbe un test?

– Unde, sau cum l-ai găsit? a întrebat Chris.

Alexys rămase tăcută, dar le-a zâmbit sincer, chiar dacă restul detaliilor nu puteau fi date.

– Cred ca am fost norocoasă.

*

Toți o așteptau pe doamna Rivért în liniște, însă agitația creștea din ce în ce mai mult. După un sfert de oră, la apariția ei, comentariile zburau din toate părțile.

– Liniște! Am avut niște treabă de rezolvat. Astăzi nu mergem mai departe cu lecția, așa că deschideți-vă cărțile unde vreți, și citiți.

Aceasta auzea, dar le ignora vocile, trăgând cu ochii încercânați pe niște foi și uneori spre Alexys. Prefăcându-se citind, întreaga clasă și-a continuat șoaptele legate

de profesoară sau vechile zvonuri ale cazului pierdut de părinții Lisei.

Ca o salvare, clopoțelul sună și ea s-a evaporat din clasă fără să privească pe nimeni. Chiar și Alexys spuse că avea niște treabă de rezolvat, stârnind nedumerirea prietenilor.

Porni spre Parcul Veledon, unde doar foșnetul vântului și câteva voci dinspre terenul de joacă răsunau printre copaci.

Aștepta un semn din partea gemenilor, o altă apariție misterioasă. Doar un necunoscut dormea pe una dintre bănci. Oftă când realizase că probabil nu-i va mai vedea vreodată pe gemeni.

II CE SE ÎNTÂMPLĂ?

– Mă duc să cumpăr înghețată, voi mergeți înainte, le-a sugerat Zack, iar cei patru s-au îndreptat spre râul Veledon.

Tăcerea podului le însoțea fiecare pas spre locul lor favorit. Un cuplu și o singură figură cu glugă admirau priveliștea.

– În sfârșit! surâse Zack, împărțind fiecăruia câte o înghețată.

– Exact ca în vremurile bune, nu-i așa? întrebă Chris, aranjându-și ochelarii.

– Încă îmi amintesc cum am mâncat prima înghețată aici, răspunse Alexys, împărțășind același sentiment.

– Da, așa e, aproape ai scăpat-o în apă, o tachină Zack.

– Ce? Nu-mi aduce aminte de asta...

– Oh, și vă amintiți cum Lisa purta ochelarii ăia?

– Deci acum eu sunt ținta? Domnule fost delicvent, și-a dat Lisa ochii peste cap.

Lucy și Chris se amuzau de disputa acestora, savurând desertul cu mâinile uscate de la munca în restaurantul familiilor lor.

– Lucrurile s-au mai schimbat, chiar dacă unele au rămas la fel.

Lisa și Zack s-au uitat unul la celălalt, știind că Alexys avea dreptate.

Printre amintiri și glume, timpul zburase fără știrea lor. Primul care sesiză a fost Zack, atunci când privi cerul.